

Mi újság?

A Magyar Szentek Templomának havi tájékoztató lapja.

2012. szeptember

Kiadja a Magyar Szentek Plébániája. Megjelenik minden hónap első vasárnapján. Ingyenes kiadvány.

Az oktalan pók

Egy szép szeptemberi reggelen a levegő tele volt lengén úszó, finom pókhálósálakkal. Az egyik fonál fennakadt egy magas fa tetején s az apró kis utas, a kis pók, átlépett fehér hajócskájából a lomb szilárdabb talajára. Azonnal új fonalat bocsátott ki magából, végét hozzáerősítette a fa csúcsához, s azután a hosszú szálon leereszkedett egészen a fa tövéig. Ott terebélyes bozótba akadt s rögtön munkához látott. Elkezdte szőni hálóját. A hosszú szálnak, amelyen lejutott, hozzá kötötte a háló felső csücskét, a többi sarkát pedig a bokor aljához erősítette.

Nagyszerűen sikerült a háló és kitűnően ment a légyfogás. Pár nap múlva azonban újra munkához látott és minden irányban meghosszabbította a hálót. Hála a fölfelé vezető erős szálnak, ez is sikerült. Mikor az őszi hajnalok csillogó harmatgyöngyei elborították a nagy hálót, úgy csillogott, mintha gyönggyel átszőtt fátyol díszítené a bokor sárguló leveleit. A pók meglehetősen büszke volt hálójára. Jól ment a légyfogás és napról-napra kövérebb lett. Pocakot eresztett. El is felejtette már, hogy milyen éhesen és soványan érkezett ide néhány hete....

Az egyik reggel rosszkedvűen ébredt. Köd feküdte meg az erdőt és a legyek is elbújnak ilyenkor. Vajon mit csináljon ilyen unalmas, őszi napon?! Legalább egy körutat teszek a hálón és megvizsgálom, nincs-e rajta javítanivaló – mondogatta magában a pók és elindult. Végigvizsgált minden fonalat, hogy jól megvan-e erősítve. Hibát ugyan sehol se talált, de rosszkedve csak nem akart elmúlni. Amint járkált duzzogva, a háló csücskén egy hosszú fonálra akadt, amelyről nem tudta megállapítani, hogy miféle fonál. A többről jól tudta: az idemegy, az a letört ág végéhez, amaz oda a tövishez. A pók ismert minden kis ágacskát, fonalat, de erről a szálról nem tudta, mit keres itt. S még hozzá egész érthetetlenül fölfelé megy, egyszerűen föl a levegőbe. Mi lehet ez?? A pók felágaskodott a hátsó lábára és fölfelé tekintett. Hiába! Ennek a szálnak nincs vége. Akárhogy nézi, ez a szál a felhőkbe nyúlik. Minél tovább erőlködött a pók a rejtély megoldásán, annál dühösebb lett. Hogy mire való ez a felfelé futó szál?! Persze a nagy lakmározás közepette elfelejtette ökelme, hogy egy szép őszi reggelen ezen a fonálon szállott le. Arra sem emlékezett már, milyen hasznára volt ez a fonál, mikor hálóját szőtte és nagyobbította. Mindezt régen elfelejtette. Csak annyit látott, hogy itt fölfelé megy egy haszontalan fonál, melynek semmi jelentősége sincs, mert a pusztában levegőben lóg.

El veled! - kiáltotta megdühödve és kettéharapta a fonalat. A háló abban a pillanatban összeomlott... és amikor a pók magához tért, a bokor aljában találta magát és a háló foszlányai csavarodtak köréje. Egyetlen szempillantás alatt megsemmisült hálója, mert nem értette meg, mert elfelejtette a fölfelé vezető fonál jelentőségét. /Jörgensen/

Tudjátok, így vagyunk mi is. Az a fontos tartószál, amelyre egész életünket építhetjük, az Isten, az Istennel való kapcsolatunk. Életünk során sok embert megismerünk, sokat szeretünk, sokan szeretnek minket. És ez mind nagyon fontos. De arról soha nem szabad megfeledkeznünk, hogy a tartószál a legfontosabb. És ezért tanulunk Istentől. Hogy minél jobban megismerjük, megszeressük, hogy örökké hálásak legyünk Neki és soha el ne feledkezzünk Róla. Nehogy úgy járjunk, mint az oktalan pók...

Egri csata a hőséggel

A nagy hőség és az új helyszín sem riasztotta vissza a hittanosokat, hogy július első hetében meghódítsák Dobó és Bornemissza városát, a Bikavér hazáját, Egert. Itt volt ugyanis idén a hittantábor.

Az Olimpia közeledte miatt programunk ügyességi játékokkal kezdődött, bár stadionunk ezúttal egy-az alkalomra kevésbé alkalmas- folyosó volt, de sok ilyen szükségmegoldást kellett alkalmaznunk a kánikula miatt. Este a Labdarúgó- Európa-bajnokság döntőjét néztük meg közösen, melyet jobb, ha el is felejtünk.

Másnap a közeli Szilvássváradra és Szalajka-völgybe kirándultunk el, sok-sok természeti csodát látva, denevérekkel találkozva az ősember-barlangokban, focizva, friss forrásvízzel oltva szomjunkat, kisvasutazva, fagyizva, meglepetés- különbuszozva.

Bár már két nap elszaladt, a hőség maradt, így kedden hajlandóak voltunk teljesíteni azt a sors által ránk mért kötelességet, hogy a helyi strand medencéit megtölteni méltóztassunk. Mindenkinek volt alkalmas mélységű és hőmérsékletű medence vagy vízi játék, panaszra semmi okunk nem volt, és a meleget is jobban tudtuk így viselni.

Szerdán aztán már nem a hullámokban merültünk el, hanem kicsit a lelkünkben evezünk mélyebbre. Balázs atya gondolataiból kiindulva beszélgettünk két csoportban arról, hogy hogyan van jelen az életünkben Isten, milyen helyzetekben tapasztaljuk meg őt különösen is, milyen konkrét emlékeink vannak erről, és mikor nehéz ez számunkra. Ezután tartottuk a szokásos tábori misénket is. A hely szelleméhez méltán megnéztük a Gárdonyi regényéből készült filmet, majd sétára indultunk, hogy jobban megismerjük ezt a történelmi várost. A székesegyházban és a minorita templomban időztünk. Utóbbiban kicsit tovább a tervezettnél, (már a taizéi énekekből is

kifogytunk) mert egy hatalmas esőzés támadt, amit szerintem még tán Noé is megirigyelt volna.

Biztosan hiányzik még valami a programból, hiszen 1552 büszke bástyáiról, az egri várról még nem írtam. No, ezeket látogattuk meg csütörtökön, ráadásul egy korabeli katona vezetett körbe minket. Na jó, csak a ruhája volt korabeli. Részletes beszámolót tartott a török kori ítélkezésről és büntetésekről, vallatásokról, de a vár és kor történetét, sőt a több száz éves fegyvereket is bemutatta, melyeket mindenki kézbe is vehetett, és természetesen a nagy író sírjához is ellátogattunk. Majd a júliusi „fagyok” miatt ismét elfogott minket a medence-vágy, így rögvest becsobbantunk a strandra. Az estét szülinaposaink (Levente, Csenge, Bálint, Tomi, Balázs atya) ünneplése tette palacsintássá, természetesen táborunk cukrásza, Dávid révén.

A péntekünk nem a bűnbánatról szólt, bár Sirok várához felmászni felért egy vezekléssel, mivel a hőmérséklet és a meredekség ugyanúgy - kis túlzással - 60 fokok volt, ha nem több. Ahogy életünk pusztáiban is, most is találtunk egy hús forrást, ami valóságos oázisként hatott, felfrissülést hozott. Szükség is volt rá, hiszen következett a nagy csata, a számháború. A folyó vájta völgy kalandosabbá tette a játékot, ami végül döntetlen lett. A fagyival együtt a kirándulás végét is elnyaltuk, és otthon következett a Ki Mit Tud. Sokan sokfélét tudtak, köztük: rockyt, mesét, viccet, tehetségkutató- paródiát, zenélést, táborszervezés-paródiát láthattunk és hallhattunk. A nagyobbakkal egy utolsó esti városi sétával ért véget a nap.

A szombat nem csak a pakolásé volt, hanem az akadályversenyé is. Táborunkat mise és eredményhirdetés zárta le. Bár egy kis izgalmat okozott még a vonat elérése, de ki emlékszik már arra!

Idén is jó volt együtt lenni, együtt tervezni, szervezni, megvalósítani. Együtt kirándulni, játszani, fürdeni, enni, nevetni. Sok-sok élménnyel gazdagodtunk, amit meg kell köszönnünk azoknak, akik anyagilag támogatták ezt a hetet, és akik a szervezésben részt vettek, de hálánk elsődlegesen - az alábbi dal által, amit esténként énekeltünk - Valaki másnak szól:

*Látod, újra ősz van, Hozzád szál most halk szavam,
mindenségnek Istene, Téged dicsér énekem:*

*Kérlek, ó jó Uram, add meg: fényeddé váljak, jeled lehessen!
Kérlek, Szentlelked küldd el, Ő vezessen végig életemen!*

Megkérdeztük híveinket

... **hogy miért a leghálásabbak a nyár végén?**

Szeptember van, ennek is az első napjai: be kell látnunk, vége van a nyárnak. Nehezen zárjuk le ezt a sok szép élménnyel telő időt. De könnyebb lesz ez a folyamat, ha összeszedjük, miért is lehetünk hálásak. Ide persze minden nem fér az újság hasábjaira, de talán a legek... Te miért vagy a leghálásabb?

– Hálás vagyok, mert voltunk Bezeréden, Erdélyben Julinál, és mert találkozhattunk Antóniáékcal. Ezek közül nem tudok "leget" választani. (10 éves lány)

– Hálás vagyok, mert a nyár legtöbb programja nem csak pihenés volt, hanem töltetkezés is. Ahogyan az egyházmegyei tábor vezetője fogalmazott, "a jó élményből érték fakad" és ezt többször is alkalmam volt megélni úgy Egerben, mint Hannoverben, Délvidéken, Pilismaróton vagy épp a családommal Balatonon. (21 éves fiú)

– Leghálásabb azért a 10 napért voltam, amit egy zalai kis faluban tölthettünk együtt a családdal. Nem volt se TV, se rádió, se internet, még csak térerő se, mégis ragyogó volt. Talán pont ezért?! Beszélgettünk, sétáltunk, társasjátékoztunk, palacsintát sütöttünk és olvastunk. Semmi különös és mégis... a leg. (37 éves édesanya)

– Miért vagyok hálás a nyárból?
- a hosszabb-rövidebb kiszakadásért a mindennapi mókuserékből, amikor több idő jutott a családra
- a régóta tervezett találkozásokért
- az otthoni nyugiért, amikor a család nyaralt, de én még dolgoztam és a nyüzsgésért, amikor újra együtt voltunk
- a hűvös szellőért a hosszú kánikula után (37 éves édesapa)

– A leghálásabb most azért vagyok, mert mindhárom gyermekem vízbiztos lett. Ez most elég profán dolog, de én ennek örülök leginkább. (37 éves édesanya)

Köszönjük minden válaszolónak, hogy megosztotta velünk gondolatait!

Templombúcsú

A templom nem attól szent, hogy felszentelték,

- kezdte meg néhány héttel ezelőtt Palánky Ferenc egri segédpüspök templomunk búcsúján az ünnepi szentmisét - **hanem attól, hogy az odajárók szentek, ők szentelik meg a helyet, Isten házáat** - fűzte hozzá.

Augusztus 18-án, 19-én erről szólt plébániánk élete. Szombat délután megkezdődtek az előkészületek, a padok kirakodása, zöldségpucolás és más feladatok elvégzése. Mindenki a közös ügyért, egyházközségünk nagy ünnepéért tett valamit. Este aztán a megérdemelt lecsóval búcsúztattuk a munkát.

Vasárnap az utolsó simításokat is elvégeztük, majd megtöltöttük a templomot, Isten házáat, közösségünk központját. Mindenki azért jött, hogy ünnepeljen. Ünnepelje a plébániát, az eltelt 16 esztendő, és ünnepelje az Eucharisziát a szentmisében. Nem véletlen, hogy az eucharisztia szó jelentése: hálaadás. Hálát adunk és hálát adunk ezért az épületért, ami egybegyűjti a híveket, ami otthon és menedék. Hálát adunk a közösségekért, amik kapcsolatokat, barátságokat adnak nekünk a programok által. És hálát adunk mindenért, ami az elmúlt években történt, a táborok, farsangok, kirándulások élményei és minden más. Külön öröm volt nekünk, amiért hálát adhattunk, hogy korábbi káplánunk, Szabolcs atya is velünk ünnepelt.

Az együttlétet a mennyei lakoma után testi lakomával folytattuk a templomkertben, ami már régi hagyomány. Idén is krumpli, pörkölt, uborka, sok-sok süti, kávé, és persze sör ízesítette a délutánt. Már-már kezdtünk elálmosodni, ám következett a plébániai szuper-rangadó: a 15. papok-papák focimeccs. A kétszer 20 perces játék sok izgalmat hozott. A csapatok között kiegyenlített csata zajlott, amiből a hálóőrök is jócskán kivették részüket. Mindkét együttest gyors, és sokszor veszélyes kontra-támadások jellemezték, és bár lövésig többnyire a papák jutottak el, mégis ziccereik rendre kimaradtak. Ahogyan a támadások, úgy a gólok száma is két egyenlő erő mérkőzéséről tanúskodtak. Mindenképp a meccs jó színvonaláról árulkodik, hogy valamennyi találát akcióból született, és a játékosok sportszerűségének köszönhetően mindössze két-három szabadrúgásra került sor, melyek általában nem veszélyeztették a kapukat. A csapatok összetételét tekintve fontos észrevételezni, hogy az egyházbbeliek fiatalabb játékosokkal képviseltették magukat a gyepen. Az apák inkább tapasztalatukra támaszkodhattak. Ez a különbség azonban a második félidő hajrájában jelentékenynek bizonyult, a reverendások nagy nyomást gyakoroltak ellenfelükre, és két góllal büntették a piros mezesezek hibáit, így állították be a végeredményt: papok-papák: 6:4.

A torna után nem maradt más, mint hogy amit reggel felépítettünk, lebontsuk estére: következett az elpakolás. Összehangoltan, hatékonyan tudtunk közösen, utolsó energiáinkat is felemésztve elrámolni. Gyorsan lemostuk az asztalokat, visszavittük a székeket, padokat, majd az ajtókat és így a napot is bezártuk. Kis, hangulatos vacsorával tettünk pontot az ünnep végére.

Köszönjük azoknak, akik jelenlétükkel, segítségükkel, imáikkal, vagy bármi más módon hozzájárultak a templombúcsúhoz! November 13-án, a magyar szentek és boldogok ünnepén újra együtt lehetünk, hogy hálát adjunk mindezért!

HÍREK - HIRDETÉSEK - PROGRAMOK

Szeptember 1-jétől a Szent Tádé kápolnában ismét van szentmise
hétfőn és szombaton reggel 7 órakor!

Nyári élmény- fotópályázat!

- A nyáron készített képeitek közül válasszátok ki a legjobbakat!
- Küldjétek el a képeket névvel, életkorral Gere Dömötörnek (domotor.gere@gmail.com), vagy A/4-es méretben kinyomtatva, max. 5 mondatos leírással, a sekrestyében vagy az irodában adjátok le **szeptember 30-ig**.
- Az első három helyezett értékes jutalomban részesül (ha sok fénykép érkezik, akkor életkoronként)!

Szeptember 9-én vasárnap
a 9 órai szentmisén lesz
az ünnepélyes *Veni Sancte*.
„Hívjuk, várjuk a Szentlelket!”

Az idén is lesz az **iskolákban**

hitoktatás.

Ezt az igényt a szülőnek kell jelezni az
osztályfőnöknel.

Mennyei Atyánk! Most a tanév kezdetén is mellettünk vagy, és mi is Veled akarjuk kezdeni az új tanévben tanulásunkat. Köszönjük a vakáció örömeit, de köszönjük azt is, hogy új ismeretekkel gazdagodhatunk. Sarkallj minket szorgalomra, hogy a Szentlélek által a tudás közelebb vezessen ne csak a földi boldogulásunkhoz, hanem Tehozzád is, Aki élsz és uralkodol mindörökkön örökké. Ámen.

Szeptemberi ünnepek:

Szept. 8. Szűz Mária születése
(Kisboldogasszony)
Szept. 14. Szent Kereszt felmagasztalása
Szept. 15. Fájdalmas Szűzanya ünnepe
Szept. 21. Szent Máté apostol és evangélista
Szept. 24. Szent Gellért püspök és vértanú
Szept. 29. Szent Mihály, Szent Gábor és
Szent Rafael főangyalok ünnepe
Szept. 30. Szentírás vasárnapja

